

SIMAI MIHÁLY

Fény-meditáció

SZÜCS ÁRPÁD MESTER RÓZSAABLAKA ALÁ

*a kölyökkor arany káprázata
a létöröm még szikrázó csoda
a létezés zárt rózsablaka
talányosan ragyog mint szent titok*

mint maga az Unió Misztika

*hiszed reméled
hogy eléred
kapaszkodsz küszködsz majd Te fölnyitod*

*gyötrődsz kivérzel
s hogy odáig érsz
s boldog-remegve föltárná a kéz
csak arra jó hogy lásd a tévedést
káprázó szemed zuhanásra néz
egy lángtenger fölött*

*nincs nincs sehol az ígért Lét-Egész
alattad egy világ-rom füstölög*

*Sohába
hull
Minden
ami örök*

*s mégis mégis
a Rózsa Illata
a semmivé foszló minden fölött
az égő égi Rózsa-Kupola*

*tárul és zárul hamvad és kigyúl
a Lét milliárd rózsablaka*

*– téged ki fényt árnyakká tékozoltál
téged ki bálványoktól elvakultál
s rózsállvást mégis rózsablakultál
(mert öröktől fényének szomszár voltál)
Ő vár haza az Ismeretlen Úr!*

*vezess minket Reménység Angyala!
mondd: végtelenné tágul a csoda
hitesd velünk Reménység Angyala
hogv Örök Létbe
hull minden soha!*

fohász

*a százszor falba-vert fejem
új s új falakba vertem újra
tanítsd meg nekem Istenem
mindazt mit még meg nem tanultam*

*nincs semmim csak a sohasem
csak szemem időntúli kékje
a tér mivégre végtelen
ha nekem már most itt a vége...?!*

*taníts meg engem Istenem
létem hogv lépje át a Léthét
avass be – tanítsd meg nekem
mulandóságom öröklétét*

a hósín gyolcs toronyban

*a hósín gyolcs toronyban ül és varrja
csak varrja elnyűtt létemet anyám
odagyúl a Mindenség minden varja
zord rajukat egy angyal elzavarja
s gyújt csillagot hogy lásson jól anyám*

*roncsolt mocskos és véres aurám
könnyeivel ezüstszínűre mosta
úgy varrja Isten szövetébe vissza
– csodálkozni se tudok a csodán*

*a hósín gyolcs toronyból kihajolva
sorsom éjén halálom hajnalán
mint mikor élt – dolgozva imádkozva
készíti lelkem a Nagy Útra anyám*